

Harry Potter si Templul Sufletelor Pierdute

In anul 6 al lui Harry, acesta afla mai multe despre trecutul lui, a lui Voldemort si a Marauderilor. Si ce se intampla daca el se va intalni cu toti 4 Marauderi, si cu Voldemort la un loc? Insa Harry va avea parte de o surpriza imensa si foarte socanta.

Va afla ce s-a intamplat cu adevarat in noaptea in care i-au murit parintii, de ce Dumbledore are incredere in Snape, de ce a murit Sirius, si va afla ca de fapt este mostenitorul unuia dintre fondatorii caselor de la Hogwarts.

Nu in ultimul rand va purta o batalie pe viata si pe moarte intr-un templu sacru dar pana acum secret. Esti sigur ca poti rezista sa nu citesti?

Cap. 1 – Noaptea de la care a inceput totul

Era o noapte innoata de Halloween. Casele vrajitorilor de pe Godric's Hollow erau linistite. Nimic ciudat nu se intampla de obicei in acel colt de lume... cel putin nu pana atunci.

-- Wormtail, vino aici, a zis in linistea noptii Voldemort. Un om cu putina chelie si care semana destul de bine cu un sobolan i se alatura.

-- Stapane, zise el cu un glas temator, Potterii sunt acasa cu copilul lor.

-- Foarte bine, Wormtail. Sa mergem.

Voldemort si Wormtail se apropiara de casa de la numarul sase in timp ce cei doi adulti din casa vorbeau si il alintau pe fiul lor in varsta de un an.

-- James, suntem binecuvantati ca il avem pe Harry.

-- Da, Lily. Ar trebui sa fim mandri. Insa... ma doare enorm sufletul cand ma gandesc ca nu o sa-l vad crescand, sa-i aud primele cuvinte, sa-l invat cum sa calareasca o matura si sa-l vad in prima sa zi pe Expresul de Hogwarts, a zis barbatul.

-- James, Dumbleore ne-a zis cum ne va fi soarta, si am fost de acord de la inceput.

Deodata usa din fata camerei se deschise usor si James panicat si putin surprins a strigat-o pe sotia lui:

-- Lily, ia-l pe Harry si fugi!

Femeia fugi cu copilul pe scari, fara sa se uite la ce pateea sotul ei. Cand a ajuns in dormitor a incuiat usa cu o vraja, l-a tinut pe Harry strans la pieptul ei si a inceput sa-i cante un cantec ca sa-l calmeze si ca sa-l faca sa ignore tipetele de durere ale lui James care veneau de jos. Lacrimi fierbinti i se scurgeau pe obraji si pe fruntea lui Harry, pentru ca stia ca acesta ii este sfarsitul.

Profita de moment si i se adresa lui Harry:

-- Promite-mi ca orice s-ar intampla nu o sa ma uiti pe mine si pe tatal tau niciodata. Promite-mi ca vei reusi sa faci ceea ce nici un alt vrajitor nu va reusi. Promite-mi ca vei indeplini Profetia si ca cel care va muri va fi el, nu tu...

Dupa ce i-a zis asta, din sufragerie nu se mai auzeau tipete. Lily auzi cum Voldemort urca pe scari, l-a pus pe Harry in patutul sau si vru sa isi scoata bagheta in robe. Nu o gasi. Era exasperata, nu-i

venea sa creada ca si-a uitat bagheta in sufragerie. Usa dormitorului se deschise si Voldemort intra.

-- Omoara-ma pe mine, dar nu pe Harry, il implora Lily.

-- Femeie, asta iti este sfarsitul! a tipat el cu un glas lipsit de mila. AVADA KEDAVRA!

Camera se umplu de o lumina verde, si singurul lucru care se mai auzi era tipatul plin de durere al mamei lui Harry. Micutul baietel acum a inceput sa planga.

-- Vad ca plangi, Harry, i se adresa Voldemort cu o satisfactie enorma. Foarte bine! AVADA KEDAVRA!

De data aceea s-a vazut din nou lumina verde, dar s-a auzit numai tipatul lui Voldemort. Bebelusul simti o durere foarte mare in frunte si incepu sa planga si mai tare. Un spirit ca o ceata nedeslusita imediat se indrepta spre geam si iese pe acolo. Voldemort nu mai era in camera.

Deodata intra cineva in incapere.

-- Stapan, stapan! striga Wormtail. Cand l-a vazut pe Harry inca in viata si pe Voldemort disparut i se goli mintea si ramase privind in gol. Apoi isi daduse seama ca era ruinat, si daca nu pleca mai repede de acolo va fi prins. Dupa ce isi revenise fugise din casa impiedicandu-se la fiecare pas. Acum deasupra casei stralucea Semnul Intunecat. Toti vecinii isi dadusera seama ce s-a intamplat si alertasera Ministerul Magiei. In clipa aceea un sarpe sasaia slabit, de abia tarandu-se spre padure, vrand sa se rataceasca si sa nu mai fie gasit.

Cap. 2 - Revelatia

Afara era noapte. Picaturi mari de apa bateau violent in geam, de parca ar fi vrut sa-l sparga. Lumina de la fulgere era apocaliptica. Crengile fagului de langa geamul camerei se clatinau si apareau ca niste maini uscate si negre in intunericul noptii amare. El se trezi ud de transpiratie. El incepuse sa planga. El era „Baiatul care a supravietuit” – Harry Potter.

Tochmai visase pentru prima data in viata lui moartea parintilor lui. Si din cate intelese el parintii lui stiau ca vor muri. Dumbledore le-a zis. Nu-i venea sa creada. Plangea isterizat si nevrand sa inteleaga ce tocmai a visat.

Baiatul implinea in noaptea aceea 16 ani. Privea pe geam cu ochii lui verzi si incerca sa-si goleasca mintea. Dar in ciuda incercarilor sale nu putea sa uite... moartea parintilor sai. Nu avea de gand sa-i zica nimanui despre asta, nu vroia sa se mai gandeasca niciodata la asta, vroia sa arunce amintirea asta intr-un colt al creierului sau unde nu era sa mai mearga niciodata.

Lacrimi nu mai incetau sa-i cada pe obrazii rozalii, dar intunecati de tristete. Il durea sa accepte faptul ca ei stiau ca vor muri... pentru el. Vroia sa deschida odata ochii si sa se trezeasca din acest cosmar. Sa fie inconjurat de James si Lily care sa-l grabeasca sa-si impacheteze lucrurile pentru al saselea an lipsit de griji de la Hogwarts. Si sa-l vada pe Sirius si pe Lupin la gara intampinandu-l.

Dar nu era posibil. Totul era real... Real... Cum poate fi o suferinta asa de mare reala? Cum putea el sa suporte tot ce i se intampla? Cateodata se intreba daca suferinta putea sa fie mai mare. Atunci isi amintea de Voldemort.

Voldemort... persoana din cauza careia toate aceste lucruri se intamplau.

In ultimii ani a incercat sa se lupte cu lacrimile sale, sa nu le lase sa-i umezeasca si sa-i intristeze fata lui

inocenta. Dar nu acum. Dupa moartea singurei rude a lui care inca mai traia si dupa lupta din al cincelea an cu rivalul sau si-a dat seama ca lacrimile sunt menite sa cada. Fara ele nimeni nu ar exista. Sunt ceva natural si firesc, ceva caruia nu trebuie sa te impotrivesci.

Se intoarse pe o parte si adormi.

„Era in fata unui turn din piatra extraordinar de inalt. Din portile imense si ruginite Dementori si Devoratori evadau.

— Da! Da! DA! Adeptii mei, veniti la mine! spuse cineva cu o voce rece, plina de cruzime si lipsita de mila. Vocea lui Voldemort. In primul rand, Dementorilor, ma bucur ca v-ati alaturat mie. Devoratorilor, ma bucur ca imi sunteti inca credinciosi. Razboiul cu comunitatea vrajitoreasca care mi se opune A INCEPUT! Eu voi cuceri lumea vrajitoreasca si incuiata cu ajutorul vostru si va avertizez, daca se intampla sa ma tradati, o morte lenta si dureroasa va asteapta pe voi si pe familia voastra. In noaptea aceasta incepe RAZBOIUL!

Dementorii si Devoratorii incepura sa zbiere si sa strige tipete de sustinere a lui Voldemort, multumindu-i ca i-a eliberat. Harry isi dadu seama ca acel turn era de fapt inchisoarea Azkaban.

-- Devoratorilor, din moment ce veti fi dati in urmarire ma astept sa va deghizati cu intelepciune, si daca veti fi prinsi si nu va omoara vreun Auror, atunci am sa va omor eu pentru ca nu v-ati ridicat la asteptarile mele! ACUM SA PLECAM SA CUCERIM LUMEA SI SA OMORAM INCUIATII!”

Harry s-a trezit brusc inca avand in minte imaginea inchisorii si evadatilor. Il durea cicatricea ingrozitor de tare. Respira greu de parca aerul refuza sa-i intre in plamani.

Baiatul considera ca ar fi mai bine daca i-ar scrie imediat lui Dumbledore sa-i povesteasca despre evadarea Devoratorilor. S-a dus imediat la biroul lui, a scos dintr-un sertar o foaie de pergament, o pana de uliu, o calimara de cerneala si a inceput sa scrie:

Domnule Dumbledore,

In noaptea asceasta am avut o viziune despre Voldemort.

Si a inceput sa-i povesteasca tot ce a vazut in cel mai mare detaliu.

As vrea sa stiti ca am incercat sa-mi golesc mintea inainte sa ma duc la culcare.

Al dumneavastra, Harry

Cu randurile acestea a terminat Harry scrisoarea. Nu erau total corecte, pentru ca el stia ca nu a facut eforturi

Hermione o sa vina tot maine, de abia astept! Adica, nu de abia astept, adica... nu simt nimic nimic pentru ea... adica ba da... decat sentimente de prietenie, intelegi?

Insa era din ce in ce mai evident ca Ron si Hermione se plac, chiar daca nu recunosteau. Harry il auzise apoi pe masivul sau var coborand scarile. Dudley era asa de mare si facea asa de mare zgomot incat era imposibil sa nu-l auzi tocmai de la Londra. Dupa asta Harry s-a intors la citirea scrisorii.

Nu o sa-ti vina sa crezi, dar Dumbledore a fost numit Ministru al Magiei si aseara toti Dementorii si Devoratorii au evadat din Azkaban. Mai mult nu-ti pot spune pentru ca daca e interceptata scrisoarea atunci o sa avem probleme. Te astept cu nerabdare sa vii maine, deci ar fi bine ca in seara asta sa iti impachetezi lucrurile.

Prietenul tau, Ron

Harry decise sa nu se mai duca la micul dejun, pentru ca sa deschida si celelalte cadouri. Si daca ii era foame putea manca dulciurile de la Ron.

Urmatorul cadou peste care a dat era de la Hermione. L-a deschis si a vazut un set de rune si o carte care se numea **ABC-ul Magiei** si care cuprindea explicatii ale runelor, si diferite ecuatii care le puteai face cu aceste rune.

-- Inca un cadou deosebit de plictisitor de la Hermione, si-a zis Harry cu amaraciune in timp ce citea scrisoarea trimisa de ea.

Draga Harry,

La Multi Ani! Ce incantator trebuie sa fie sa implinesti 16 ani. Probabil te intrebi ce e cadoul pe care ti l-am trimis. E un set de rune, e foarte folositor.

O serie de caractere si simboluri derivate din primul alfabet german cunoscut, runele au fost intotdeauna asociate cu mistere si taine nedesluse. De fapt, cuvantul runa – sau roun – inseamna in daneza „mister” sau „secret”. Sper sa-ti placa.

De abia astept sa te vad pe tine si pe Ron.

Ne vedem curand, Hermione

-- Da, tipic pentru Hermione sa imi faca un astfel de cadou, a zis Harry.

Urmatorul cadou era de la Dumbledore. Harry a fost surprins, nu a mai primit niciodata un cadou de la directorul scolii Hogwarts. Pe Harry il cuprinse un val de curiozitate imensa si a deschis cadoul foarte repede. Acolo a gasit o clepsidra mare cu nisip care isi schimba constant culoarea. Harry a gasit obiectul destul de ciudat si a cautat o scrisoare de la Dumbledore. Dupa ce a gasit-o a observat ca era destul de scurta, insa a deschis-o foarte repede. Cu scrisul sau deosebit de rotunjit si de caligrafic, Dumbledore a scris:

Draga Harry,

La Multi Ani! Am primit scrisoarea ta cu Hedwig. Ce ai vazut tu in viziune a fost adevarat. Devoratorii au evadat impreuna

cu dementorii. Probabil Voldemort era foarte fericit. Mai multe nu-ti pot spune, de teama sa nu fie interceptata scrisoarea. Probabil te intrebi ce e cadoul care l-ai primit de la mine. Se numeste Clepsidra Pericolului. Cand o persoana pe care o cunoaste posesorul e in pericol, nisipul din clespidra urca in sus.

Harry, te rog sa te straduiești cat mai mult sa-ti blochezi mintea cand te duci la culcare. Sper sa ne vedem la Vizuina.

Albus Dumbledore

Urmatorul pachet era de la Lupin. Era mic si impachetat neingrijit intr-o folie gri. Harry l-a deschis si a gasit o bucata mica de material imbibat cu sange. Cum a vazut asta, Harry s-a speriat foarte tare, a scapat pachetul si de abia isi inecase un tipat. De ce i-ar trimite Lupin un astfel de cadou ? S-a grabit sa deschida scrisoarea. Lupin avea scrisul foarte neingrijit si foarte diferit de cel al lui Dumbledore.

Harry

La multi ani. Ce mai faci? Eu, Tonks si Arthur vom veni sa te luam maine de la familia Dursley, deci ar fi bine sa-ti impachetezi lucrurile.

Cu siguranta te-ai speriat de cadoul pe care ti l-am trimis. Materialul acela e imbibat cu sange de rechin. Daca il porti in robele tale nu poti fi atins de nici un blestem, inasa nu are efect si impotriva Blestemelor de Neiertat.

De abia astept sa ne vedem.

Cu drag, Remus

Lui Harry ii lua ceva timp pana cand a cules materialul de pe jos si l-a pus in buzunarul de la pantaloni. Sangele deja se cuagulase, deci nu putea sa-i pateze pantalonii.

A mai deschis o serie de cadouri de la alti membri ai Ordinului care i-au daruit diferite lucruri. Tonks i-a daruit o potiune cu care credea ea ca Harry isi va putea masca cicatricea, dar Harry descoperi ca nu era eficienta. Charlie ii trimise din Romania un colt de vampir care daca il purtai mereu la un lant la gat te proteja de vampiri.

Fara indoiala cel mai ciudat, mai neobisnuit si mai neasteptat cadou a fost de la Snape. Cand a deschis pachetul a vazut un saculet din catifea verde in care era ceea ce semana cu praf. Harry deschise scrisoarea de la Snape care era foarte scurta.

Potter, ceea ce ai primit e un dar foarte rar asa ca ai grija sa nu-l pierzi! M-am straduit foarte tare sa fac rost sa fac rost de asa ceva. E pudra de oase de Yeti si te protejeaza impotriva uriasilor, si altor bestii mari.

-- Atat? s-a intrebat Harry uitandu-se si pe spatele scrisorii. Nici macar nu mi-a zis La Multi Ani, a zis Harry cu nemulțumire si cu dispret in glas, desi stia ca nu trebuia sa se astepte la ceva extraordinar de respectuos de la Snape. Probabil mi-a trimis asta doar pentru ca l-a rugat Dumbledore...

Ultimul cadou era de la Fred si George. Harry a considerat ca ar fi mai in siguranta daca ar citi intai scrisoarea, pentru ca nu se stie ce i-ar fi putut trimite gemenii.

Harry,

Nu deschide pachetul pana cand nu citesti ce scrie aici.

-- Deci am facut bine sa nu-l deschid, se gandi Harry.

Inauntru e ceea ce seamana cu un tort de ciocolata, dar sa nu-l mananci. Sa-l lasi pe Dudley sa-l manance apoi o sa vezi ce efect are. Ne-am gandit ca ai putea sa te amuzi pe seama lui putin.

Sa nu lesini de ras!

Fred si George

S-a uitat din nou la ceas si a vazut ca era 10 deja. S-a gandit sa vada ce efect are tortul si l-a chemat pe Dudley. El a venit cu un aer de plictiseala.

-- Ce vrei, Potter?

-- Am ceva pentru tine: un tort de ciocolata.

Ochii lui Dudley i se marira si acum arata ca o bufnita de un milion de ori mai grasa. Imediat luase tortul din mainile lui Harry si incepu sa infulece. De cand Petunia il supuse la dieta, Dudley putea doar sa viseze la ciocolata.

Harry privea multumit, asteptand sa vada ce se va intampla. Deodata lui Dudley ii aparuse o coada de porc asa ca si la ziua lui Harry de 11 ani. Numai ca de data asta si urechile i se transformasera in urechi de porc, nasul i se transformase in rat, si toate partile corpului sau incepeau sa se transforme in parti din corpul unui porc. Harry se amuza teribil si Dudley cand a vazut ce i se intampla a vrut sa tipe, dar tot ce se putea auzi era „Guitz! Guitz!”

Dar Harry incepu sa-si dea seama ca daca-l vedea Petunia sau Vernon atunci cu siguranta ar fi avut neazuri, si a decis sa-l transforme pe Dudley la loc. Dar nu stia cum. La varsta asta nu putea sa faca magie. Era inca minor. A considerat sa astepte putin si sa vada daca Dudley se transforma la loc.

Insa Dudley a ramas asa. Harry a fost cuprins de panica la vederea porcului imens care o data a fost Dudley. De jos l-a auzit pe unchiul Vernon.

-- Petunia, ma duc pana sus, in dormitor, sa aduc cartea despre care ti-am zis.

Harry stia ca e in mare pericol si a vrut sa se duca in camera si sa se incuie acolo; pana la urma Dudley nu putea dovedi ca Harry i-a facut asta, dar era deja prea tarziu. Vernon l-a vazut si a inceput sa racneasca.

-- BAIETE, CE E CREATURA ASTA HIDOASA DIN HOL?

-- E baiatul tau! a zis Harry gasind satisfactie in acele cuvinte.

-- Dudley? CE I-AI FACUT, NERUSINATULE?

-- Nu e vina mea ca el mananca torturi de ciocolata fara sa intrebe ce e in ele intai, a zis Harry pastrandu-si calmul si gasind situatia inca amuzanta.

Tipetele au scos-o pe Petunia din bucatarie si cand a vazut porcul aproape a lesinat.

-- POTTER, IL FACI PE DUDLEY INAPOI CUM ERA, IMEDIAT!

-- Foarte bine, am ajuns, zise domul Weasley.
-- Harry!
-- Harry!
-- Hey, Harry!

Din fata lui Harry veneau Ron, Hermione, Ginny, Fred si George.

-- Salut, amice, i-a zis Ron scuturandu-i mana.
-- Buna Harry, a zis Hermione imbratisandu-l.
-- Hey Harry, trebuie sa ne povestesti cum a fost faza cu Dudley, i-a zis Fred si George.
-- O sa va zic. Apropo, sunteti geniali, le-a zis Harry.
-- Buna Harry, l-a salutat Ginny si apoi l-a imbratisat. Harry s-a simtit in acel moment foarte ciudat si s-a mai uitat o data la Ginny. Era mult mai frumoasa decat de obicei, parul ei era mai lung si i se revarsa gratios pe umeri. Deodata Harry simti fluturi in stomac.
-- Harry, hai in camera mea sa-ti pui lucrurile, a zis Ron uitandu-se ciudat la Harry si la Ginny.
-- Da Harry, vin si eu! a zis Hermione.
-- Ginny, vrei sa vii si tu? a intrebat-o Harry pe Ginny.
-- Nu, multumesc, camera lui Ron e mica, si de abia incapeti voi trei.
-- Ok Ginny, ne vedem la cina, a zis Hermione.
-- Ok.
-- Harry, dragule, ce mai faci? intrebase doamna Weasley care ajunse si ea in curte. Arthur, totul a decurs fara probleme, nu vreau sa aud ca ati avut neazuri!
-- Totul a fost Ok, draga, a zis domnul Weasley.
-- Harry, ne vedem la cina.
-- Da, doamna Weasley.

Trioul urcase in cele din urma pana in camera exagerat de portocalie a lui Ron. Posterele cu Chudley Cannons nu lipseau, desigur. Harry si-a pus cufarul la capatul patului si s-a uitat la cei doi.

-- Ce-ati facut in vara asta? a intrebat el nefiind prea nerabdator sa afle. El avusese o vacanta oribila, si singurul lucru care l-a distrat a fost Dudley transformat in porc.
-- Eu am stat aici, la Vizuina. Avand in vedere ca mama si tata au fost mai tot timpul plecati la Sediul Ordinului sau in misiuni secrete pentru Ordin eu am stat aici si am facut tot felul de prostii cu Ginny, Fred si George, a zis Ron, varfurile urechilor sale inrosindu-se.
-- Eu am stat cu parintii acasa si mi-am facut temele, a zis Hermione.
-- Si eu la fel... mai putin partea despre parinti, bineinteles... a zis Harry cu tristete in glas. Slava domnului ca Fred si George mi-au facut sederea acolo putin mai amuzanta.
-- Cu placere, amice, zisera Fred si George care tocmai aparusera in camera lui Ron.
-- Puteti sa incetati sa mai apareti asa? Ma enervati!
-- Ne pare rau, fratiourile mai mic, dar nu iti putem face pe plac, a zis Fred cu un fel de viclenie in glas.
-- Off, nici nu ma asteptam, a zis Ron.
-- Harry, povesteste-ne ce s-a intamplat cu varul tau, Dudley, a zis George.

-- A mancat tortul? a intrebat Fred.

-- Da, l-a mancat, iar apoi s-a transformat intr-un porc imens, a zis Harry cu un zambet destul de mare pe buze.

-- Da, trebuia sa-l testam pe cineva, si ne-am gandit ca ar fi mai bine sa-l testam pe varul tau, Dudley.

-- Baieti, nu a fost amuzant! Harry putea sa aiba necazuri, a zis Hermione destul de ingrijorata.

-- Ok Hermione, stii doar ca eu am mereu necazuri, zise Harry cu amaraciune.

Discutia a continuat mai mult intre Ron, Hermione si gemeni; Harry nu avea chef sa vorbeasca cu ei.

-- Ron, Harry, Hermione, veniti la pranz! striga doamna Weasley din bucatarie pe la ora sapte.

-- Ar fi bine sa ne ducem, a zis George, el si cu fratele lui disparand din camera.

Harry, Ron si Hermione au coborat in bucatarie si au inceput sa manance delicioasa tocanita facuta de mama lui Ron, dupa care domnul Weasley a vorbit primul.

-- Harry, Dumbledore ne-a spus ca stii deja ca Dementorii au evadat din Azkaban.

-- Da, a zis Harry. V-ati dus sa-i opriti?

La intrebarea asta nimeni nu parea sa vrea sa-i dea un raspuns, dar in cele din urma domnul Weasley a spus:

-- Nu, nu ne-am dus.

-- Cum? De ce? a intrebat Harry fiind socat.

-- Dumbledore a zis ca nu are rost sa ne ducem acolo, ar fi pur si simplu o pierdere inutila de vietii. Nu ne puteam lupta cu zeci de Dementori si Devoratori...

Harry inca era socat. Nu vroia sa creada ca comunitatea vrajitoareasca era atat de slaba in fata adeptilor lui Voldemort.

-- Harry, ceea ce trebuie sa-ti spunem este ca Sirius ti-a lasat tie casa familiei sale, impreuna cu motocicleta sa. Daca vrei sa te muti acolo si sa ne ceri sa ne mutam sediul altundeva o sa intelegem pe deplinatate.

Harry nu a mai vroia sa vada casa Grimmauld, desi el o mostenise. Ii venea foarte greu sa mai mearga acolo, din cauza amintirilor cu Sirius care ii sfasiau sufletul incetul cu incetul. In plus, nu ar vrea sa lase Ordinul fara sediu. Dupa o lunga ezitare Harry vroia in sfarsit sa raspunda la intrebare, dar doamna Weasley i-a luat-o inainte:

-- Nu este o idee buna ca Harry sa se duca la casa Black! El nici nu trebuie sa iasa din casa asta, sau din curtile ei.

-- Dumbledore a considerat ca asta tine de decizia lui Harry, a zis Lupin cu un fel de amenintare in glas.

De cand Sirius a murit, Harry devenea din ce in ce mai atasat de ultimul Marauder, si sentimentul era reciproc.

-- Si cine spune ca trebuie sa fim de acord cu Dumbledore? Sunt multe lucruri care le vrea el, dar mie nu imi convin! Inclusive decizia lui sa nu lupte impotriva Devoratorilor care au evadat! a zis doamna Weasley aproape tipand.

-- Molly, am impresia ca esti obsedata sa-l protejezi pe Harry si pe copiii tai. Probabil din acea cauza te-ai opus cat ai putut cand Fred si George au vrut sa intre in Ordin.

-- Pana la urma am fost acceptati, pentru ca acum avem relatii foarte importante de cand ne-am deschis magazinul de glume – Weasley's Wizard Weezes, i-a zis Fred lui Harry pe sub mustata.

-- Remus, cum poti sa zici asa ceva? a tipat doamna Weasley.

-- Molly, draga, Dumbledore ii vrea tot binele lui Harry si tuturor vrajitorilor din Ordin, a incercat domnul Weasley s-o calmeze.

-- Da? Atunci are un foarte ciudat mod de a o arata! a raspuns doamna Weasley pierzandu-si putina rabdare pe care o avea, apoi iesind din bucatarie.

In incapere ramase o tacere de mormant. Apoi se auzise usa si intra in bucatarie Dumbledore. Harry simti o ura nedefinita. De cand a avut conversatia aceea dupa lupta cu Voldemort, Harry nu mai vroia sa-l vada pe Dumbledore.

-- Ah, Harry, vad ca ai ajuns in siguranta. Mmm... mancarea lui Molly miroase delicios, si trebuie sa spun ca am auzit-o tipand.

-- Um... hm... se balbai domnul Weasley. Se certa cu Fred si George, a zis in cele din urma, iar gemenii ii aruncasera o privire revoltata.

-- Harry, ai putea iesi cu mine in curte putin? il intrebase Dumbledore.

Baiatul a acceptat, desi fara prea mare tragere de inima. Nu vroia sa vorbeasca cu Dumbledore, pentru ca stia deja ce i se va zice. Cei doi iesira in curte sub un cer senin si plin de stele.

-- Frumoasa noapte, nu? il intrebase Dumbledore care vru sa se plimbe. Harry, esti pregatit sa vorbești despre moartea nasului tau?

Harry si-a acordat un timp sa se gandeasca si sa lupte cu memoria lui Sirius si in cele din urma a zis foarte incet:

-- Da, sunt pregatit...

-- Foarte bine, atunci, Harry. Vreau sa imi zici daca mai ai cosmaruri despre moartea lui.

-- Ce credeti? Da... da, am, a zis Harry cu un glas rastit, revoltat de intrebare.

-- Sa nu te rusinezi cu asta. Harry, tu stii ce e dupa valul acela? a intrebat Dumbledore.

-- Nu, nu stiu, a zis Harry cu gatul acum fierbinte si in asteptarea unui raspuns concret. Vroia sa stie ce s-a intamplat cu nasul sau. Asta era intrebarea care a ars adanc in sufletul sau, care tanjea dupa un raspuns.

-- Dupa val este Tinutul Mortilor sau Tinutul Umbrelor, Harry. Daca dai valul deoparte vezi toate persoanele pe care le-ai cunoscut odata, dar care sunt moarte. Primul impuls al oricarui vrajitor care vede ceea ce este de partea cealalta a arcadei este sa se treaca de val si sa se duca la oamenii aceia decedati, insa toti cei care trec de val trec de asemenea in Tinutul Mortilor.

Harry ramase fara cuvinte. I se parea ca revelatia il omoara. Nu putea accepta ca Sirius e mort. Nu putea si nu vroia. Lacrimile ii umplusera ochii si i se ravarsara usor pe obraji. Nu l-a intrebat pe Dumbledore despre lucrul asta anul trecut, deoarece o parte din el stia ca acesta va fi raspunsul care-l va primi.

-- Adica Sirius e mort?

-- Din pacate da. Dar ti-am zis o data si iti mai spun inca o data: Cei care mor nu ne parasesc cu adevarat.

Dupa ce isi recapata glasul Harry reusi sa-l intrebe:

-- De ce l-ati lasat sa moara? De ce? Puteati sa-l salvati.

-- Harry, stii prea bine ca nu puteam.

-- Nu puteati? NU PUTEATI? racnea Harry. L-ATI VAZUT CU OCHII DUMNEAVOASTRA CAZAND! PUTEATI SA FACETI O VRAJA DE LEVITATIE SAU CEVA CA SA-L SALVATI!

-- Harry, nu te minti pe tine.

-- Nu vreau sa accept ca e mort! Sirius se va intoarce pentru mine! Nu m-ar parasi asa...

Lacrimi au inceput sa curga din ochii aceia de smarald.

-- Daca as fi stiut ultima data cand am vorbit cu el ca va fi ultima data, atunci nu as mai fi plecat de langa el... Daca as fi stiut ultima data cand l-am imbratisat ca va fi ultima data atunci nu i-as mai fi dat drumul... Daca as fi stiut ultima data cand l-am vazut razand cu rasetul sau ca un latrat ca va fi ultima data, atunci nu l-as mai fi lasat sa ma paraseasca ... Il vreau inapoi, zise Harry acum suspinand de durere si ascultandu-si suflul tipand. Daca as putea sa-l mai vad... macar o data... sa-i zic tot ce am de zis si sa-l aud pentru ultima data... sa-i cer iertare, pentru ca e vina mea ca el e mort ... daca nu as fi cazut in capcana lui Voldemort ...

Harry fugise de acolo cu lacrimile inca curgandu-i pe obrazii acum umezi si pleca fara macar sa-i zica Noapte Buna lui Dumbledore.

Cap. 3 – Moartea a Doi Prieteni

In dimineata urmatoare cand se trezira Harry si Ron, Hermione si Ginny dadura buzna in camera foarte speriate si respirand greu.

-- Hermione, ce s-a intamplat? a intrebat Ron.

-- Harry, ar fi bine sa te duci in bucatarie repede, a zis Hermione cu rasuflarea taiata.

Harry se speriasa, nu stia ce va vedea, dar a coborat repede scarile fiind inca imbracat in pijamale. In sufragerie erau Lupin, Tonks, doamna si domnul Weasley inconjurati in jurul unei mese mici si rotunde, si pe masa era...

-- Hedwig! striga Harry.

-- Harry, am gasit-o azi dimineata in curte, pe iarba, a zis doamna Weasley.

Hedwig zacea moarta pe masa, cu pene zburlite si acoperita cu sange. Lui Harry nu-i venea sa creada ce s-a intamplat, nu-i venea sa creada ca nu si-a dat seama ca ea lipsea. Lacrimi ii umplura ochii.

-- Era moarta cand ati gasit-o? a intrebat el cu greutate.

-- Da, Harry. Nu mai era nimic de facut, a zis domnul Weasley. Care era ultima persoana caruia ii trimisesi o scrisoare?

-- Erati dumneavoastra... Va trimisesem o scrisoare sa va rog sa ma primiti aici, la dumneavoastra, zise Harry inecandu-se in marea de lacrimi care, insa, nu curgeau.

-- Se pare ca cineva a atacat-o, dar ea s-a luptat, insa tot a fost ranita. Pana la urma a incercat sa zboare pana aici, dar s-a prabusit in curte... Banuielele noastre au fost confirmate. Cineva a incercat sa intercepteze scrisorile.

-- Trebuia sa am mai multa grija de ea! a zis Harry, cazandu-i in sfarsit o lacrima pe obraz.

-- Harry, nu puteai sa faci nimic, il linisti Lupin.

Hermione, Ron si Ginny priveau tristi dintr-un colt al camerei. Harry urca in camera lui Ron cu pasi mici. Prietenul sau il urma.

-- Harry, am sa te las singur o vreme, ca sa-ti limpezesti gandurile, a zis Ron imbracandu-se. Cand ti-e foame sa vii jos in bucatarie sa-ti pregateasca mama micul dejun, a terminat Ron iesind din camera.

Harry se aseza pe pat, privind pe geam. Mintea lui era plina de lucruri triste, care-l omorau incetul cu incetul. Moartea lui Sirius... moartea parintilor lui... moartea lui Cedric, iar acum moartea singurului prieten al sau care era mereu alaturi de el, chiar si cand Ron nu a fost.

Harry nu mai iesise din camera toata ziua. Cand Ron ajunsese seara tarziu in dormitor, vazuse ca Harry doarme. Il lasa sa doarma, nu putea decat sa-si inchipuiasca prin ce trecea prietenul lui in momentul acela.

Restul saptamanii trecu fara evenimente, insa Harry era trist din cauza mortii lui Hedwig. O inmormantasera sub un fag batran, iar Harry de fiecare data cand dorea sa fie singur si sa uite de necazurile sale – desi nu prea reusea – se aseza sub fagul acela umbros.

Intre Ron si Hermione se intampla ceva ciudat, observa Harry. Ron era foarte neindemanatic in jurul ei, si Hermione se balbaia si se inrosea cand Ron o mai lua in brate si o ridica pe sus in joaca. Simplul fapt ca putea sa-i priveasca fericiti il bucura pe Harry. Il face sa uite – desi pentru putin timp – de Voldemort si de toate decesele pe care el le-a cauzat.

Intr-o noapte baiatul retrai moartea parintilor sai si se trezi subit. Harry se uita la ceas; era cinci dimineata. Se gandea sa se duca pana jos sa bea un pahar de suc de dovleac. Cand ajunsese acolo, vazuse ca nu era singurul din casa care era treaz. Doamna Weasley, domnul Weasley, si spre mirarea lui Harry, era si Snape acolo.

-- Ah, buna dimineata, Harry, ii zise calduros doamna Weasley.

-- Buna dimineata, Harry, ii zise si domnul Weasley.

Snape nu zise nimic, se uita in farfuria lui cu oua prajite foarte concentrat, ca si cum ar fi citit o carte.

-- Buna dimineata, zise Harry. De ce v-ati trezit asa devreme?

-- Eu, Arthur si Severus avem probleme de rezolvat pentru Ordin, si trebuie sa-l asteptam pe Dumbledore si pe ceilalti membri ai Ordinului sa apara.

-- Exact. Probleme *importante*, a zis Snape accentuand ultimul cuvint.

-- A, da. Ce mai e de data asta? Vreo profetie despre care nu am aflat pe care trebuie s-o protejati? Sau trebuie sa paziti valul acela din Camera Mortii, ca sa-i impiedicati pe cei dragi mie sa iasa de acolo? intrebase Harry acru. Snape adopta o privire amenintatoare care se potrivea perfect cu nasul lui anormal de mare si carn.

-- Harry, sunt treburi ale Ordinului, cu care nu ar trebui sa-ti batzi tu capul, a zis intr-un sfarsit domnul Weasley.

-- Si de ce nu? Avand in vedere prin cate am trecut, am tot dreptul sa stiu cu ce va ocupati voi!

-- Harry, nu fi absurd! Esti minor!

-- Si ce daca? Sau poate trebuie sa fii *spion pentru Voldemort* ca sa ma acceptati si pe mine, nu?

Snape isi ridica in sfasit privirea din farfurie, caci pricepuse aluzia pe care a facut-o Harry la adresa lui. Il privi pe baiat cu ura si zise printre dinti:

-- Baiete, nu vorbi despre ce nu stii.

-- Si ce ar trebui sa stiu, ma rog? Ca inca suntetzi Devoratorul credincios al lui Voldemort?

-- Baiat insolent ce esti, ce... vru sa termine propozitia Snape, insa Dumbledore, Lupin, Tonks si Kingsley intrara pe usa.

-- Buna dimineata, Molly, a zis Dumbledore. Ah, Harry, esti treaz deja?

-- Da! a zis Harry rastit.

-- S-a intamplat ceva? a intrebat Lupin, dandu-si seama ca Harry avea un ton de nemultumire in glas.

-- Nu, doar vorbeam despre *credibilitatea* unora dintre membri Ordinului, a zis Harry uitandu-se intentionat la Snape.

-- Harry, nici un membru al Ordinului nu ar fi in stare sa ne tradeze, a zis Lupin.

-- De parca atzi shti! a raspuns Harry rastit.

-- Harry, ce ai patit? intreba domnul Weasley.

-- CE AM PATIT? Vreti sa stiti ce am patit??? NU E EVIDENT? TOTUL MI-A FOST LUAT! Parintii, nashul... Bufnita – probabil singura fiinta care a fost mereu alaturi de mine mi-a fost luata, de asemenea. Singurul lucru care mi-a mai ramas si care ramane sa-mi fie luat sunt prietenii... si nu se stie in ce pericol ii pun si pe ei, pentru ca ma gandesc mereu ca intr-o zi m-as putea trezi sa aflu ca nu-i mai am; ca au fost omorati de Voldemort. Caci blestematul acela ar face orice ca sa ajunga la mine! Si oricine a fost prietenul lui, este dusmanul meu! a zis Harry uitandu-se din nou la Snape.

-- Harry, crezi ca nu stim cum te simti? a intrebat cu blandete Dumbleore.

-- NU STITI! SA NU INDRAZNITI SA SPUNETI CA STITI, PENTRU CA NU AVETI DREPTATE! Unii din membrii Ordinului n-au trecut nici macar prin jumatate din ceea ce am trecut eu!

-- Potter, iar vorbesti fara sa stii ce spui! a zis Snape amenintator.

-- POFTIM? a racnit Harry nevenindu-i sa creada cat de ignoranti sunt oamenii din jurul lui. L-am confruntat pe Voldemort de 5 ori si pana acum am pierdut patru persoane! PATRU VIETI AU FOST PIERDUTE! DIN CAUZA MEA! PENTRU CA N-AM STIUT SA MA LUPT PENTRU ELE! INSA AM SUPORTAT CUM AM STIUT EU MAI BINE IN MOMENTUL ACELA! SI LA UN MOMENT DAT TOTUL SE ADUNA SI... Harry vru sa continue, dar nu putu. Nu imi puteti zice ca nu stiu ce vorbesc... baiatul facu o pauza ca sa-si traga sufletul si ca sa-si recapete vocea. Cati dintre voi l-au infruntat pe Voldemort de 5 ori in viata voastra?

Toti tacura. Harry era sigur ca erau mai multi care se luptasera cu Voldemort, insa nu de 5 ori, si ei nici nu aveau intre 1 si 15 ani cand s-au luptat cu el.

-- Harry, ar fi mai bine daca te-ai calma, i-a zis Tonks.

-- Sa ma calmez? SA MA CALMEZ? Imobulus! striga Harry si imobiliza o pasare care canta linistita pe crengile unui copac aproape de geamul bucatariei. Apoi o chema la el. Accio pasare! AVADA KEDAVRA!!! striga el cu un glas neobisnuit de periculos, si omori pasarea.

Unele persoane din bucatarie erau atat de shocate incat isi pierdusera glasul, desi ar fi vrut sa tzipe la Harry. In sfarsit, doamna Weasley a fost prima care a tzipat:

-- HARRY! CUM AI PUTUT SA FACI ASA CEVA?

La un moment dat Harry l-a auzit pe Draco Malfoy care striga dupa ajutor, si s-a gandit daca ar trebui sa-l lase la mila unui Dementor (care nu exista), dar pana la urma l-a ajutat. Cand a ajuns in compartimentul in care era Draco, acesta era aproape mort, dar cerbul argintiu l-a impiedicat pe Dementor sa-i suga sufletul.

Apoi Harry se gandii ce manios va fi Lucius Malfoy cand va afla ca fiul lui a fost atacat de un Dementor. Insa nu avea timp sa stea sa se gandeasca la asta, si se indrepta spre primul vagon – vagonul Sefilor de Promotie.

Acolo nu era nici un Dementor, se pare ca au fost alungati, insa erau foarte multe persoane care incercau sa intre intr-un compartiment sa vada ce se petrece. Dinauntru se auzeau mai multe fete plangand. Harry intrase cu greu in compartiment si o descoperise pe Cho intinsa pe jos, moarta. Ochii ei se umplura de lacrimi. Nu-i venea sa creada ca Cho a murit. Chiar daca nu mai simtea nimic pentru ea, nu putea sa nu-si aminteasca acel prim sarut pe care i l-a dat.

Trenul incepuse sa se miste din nou. Harry se trezi din transa in care o privi pe Cho.

-- Harry, a fi bine sa te duci in compartimentul tau, ii zise un baiat din Astropufi.

Harry o privi ultima data pe Cho si se intoarse in vagonul sau. Pe drum Colin Creevey l-a intrebat daca a vazut cum a impiedicat un Dementor, insa Harry nu-i daduse atentie. Mai multi membri ai A.D. au incercat sa vorbeasca cu el, dar el nici nu-i asculta. Cand s-a intors in compartimentul sau a fost asaltat de colegii sai.

-- Harry, am facut un patronus superb, a zis Neville.

-- Lectiile tale au dat roade, Harry, a zis Seamus zambind.

-- Harry, ce s-a intamplat? a intrebat Ron, observand privirea posomorata a prietenului sau.

-- Cho... e moarta, a zis Harry cu greutate.

-- Fata aia din anul sapte de la Ochi-de-Soim? intreba Dean.

-- Da... zise Harry.

-- Harry, imi pare rau, zise Hermione foarte incet.

Toti tacura. Pana cand ajunsesera la Hogwarts nu mai zisera nimic. Harry cobori din tren si a vazut ca era asteptat de Dumbledore, McGonagall, Snape, Lupin, Tonks, Kingsley si Moody. Dumbledore si ceilalti doi profesori se dusera sa o vada pe Cho, iar ceilalti patru membri ai Ordinului venisera la Harry.

-- Harry, vino cu noi, zise Lupin.

Ron si Hermione se uitara in urma lui, dar intelesesera ca trebuia sa-l lase sa se duca. Harry se urca intr-un compartiment cu ceilalti patru si a intrebat:

-- Unde ne ducem?

-- La castel, Harry, a zis Tonks firesc.

-- Stiu si eu ca ne ducem la castel, a zis Harry rastit, dar unde anume?

-- O sa ne ducem la biroul lui Dumbledore, a zis Kingsley cu un glas bland. O sa vina si el dupa ce rezolva problema care s-a ivit.

-- Problema care s-a ivit? a intrebat Harry nevenindu-i sa creada. Asa se numeste acum moartea unei eleve a scolii?

-- Harry, nu este vina noastra ca a murit. Noi nici nu eram acolo, i-a zis Moody intr-un mod dur. Si nici a ta.

Harry pufni, o lacrima ii cazu usor pe obraz. Oare cate mai avea sa indure din cauza lui Voldemort?

Restul calatoriei cu trasura a fost tacuta, Tonks a incercat sa faca conversatie, insa a fost intrerupta de Lupin printr-o tuse forzata.

Cand au intrat prin portile castelului, inaintea era o liniste deranjanta.

-- Deci asa se aude Hogwarts-ul atunci cand nu sunt elevi in el, a zis Kingsley. Cand eram eu de varsta lui Harry, nu era secunda fara sa se auda zeci de elevi vorbind.

Se indreptara spre Biroul lui Dumbledore si pe drum se intalniseră cu Sir Nicholas, care ii saluta respectuos.

Dupa ce intrara in birou toate portretele se trezira, si Phineas comenta:

-- Iar aici, Potter? Ce-ai mai facut de data asta?

Harry se infurie, si a vrut sa-l injure pe nebunul acela din portret, insa Lupin a zis:

-- Phineas, lasa-l pe Harry in pace, tocmai a salvat un tren intreg de Dementori.

-- Chiar asa? Felicitari, Potter, atunci.

-- Nu am salvat tot trenul! O fata a murit! a zis Harry.

-- Nu e vina ta, Harry, i-a mai zis Tonks.

-- Ba da! Nu am antrenat-o destul anul trecut, nu a putut sa se apere!

Dupa ce Harry a zis asta, toti au tacut. Dupa jumatate de ora Dumbledore, McGonagall si Snape au ajuns in birou.

-- Ma scuzati ca am intarziat, a trebuit sa le explic elevilor la masa de3 inceput de an ce s-a intamplat in tren, a zis Dumbledore. Acum Harry, ia loc, i-a zis directorul si a aratat spre un scaun din fata biroului sau. Harry lua loc si se uita la Dumbledore care se aseza in scaunul sau. Vreau sa-ti spun ca ceea ce ai facut azi a fost demn de admiratie. Ai salvat aproape toti elevii de Dementori.

-- Aproape toti... zise Harry cu glas soptit.

-- Harry, stiu ca te doare faptul ca ai pierdut o prietena si crede-ma, daca as fi putut sa impiedic ce s-a intamplat in tren as fi facut-o, insa nu este posibil... Harry, stiu ca nu le-ai zis prietenilor tai despre Profetie. Nu te grabesc, dar consider ca ar fi mai bine daca le-ai zice si lor, in caz ca vreunul dintre ei va fi... *capturat* de Voldemort, merita sa stie de ce.

-- Pot sa ma duc in Turnul Cercetasilor, va rog? a intrebat Harry, nemaisuportand tot ce i se zicea.

-- Da, Harry. Daca nu mai ai alte intrebari te poti duce, i-a zis Dumbledore. Cred ca esti foarte obosit.

Harry pleca din birou fara sa zica La Revedere Ordinului. Se indrepta spre Camera de Zi a Gryffindorilor si pe drum se intalni cu mai multi prieteni de-ai lui care-l salutara. Cand ajunse in dormitorul baietilor s-a gandit serios la sfatul lui Dumbledore, de a le zice prietenilor sai despre Profetie, insa considera ca acum e prea tarziu, si era prea distrus de moartea lui Cho, deci se culcase.

Cap. 4 – Incredere Nejustificata

Harry se trezise a doua zi foarte de dimineata. Nu visase nimic, si acestui fapt trebuia sa-i fie recunoscator. S-a gandit ca ar trebui sa- trezeasca pe Ron si pe Hermione si sa le zica despre Profetie, acum cand nu era nimeni in Camera de Zi.

-- Ron, trezeste-te, a zis Harry in soapta, asigurandu-se ca nu o sa-i trezeasca si pe ceilalti baieti.

-- Ce vrei Harry? a intrebat Ron fiind foarte deranjat de faptul ca este trezit la ora aceea.

-- Vino cu mine, a zis Harry luandu-si Firebolt-ul din cufar.

-- Sper ca nu vrei sa ne antrenam pentru Quidditch. Am inceput anul scolar si tu esti capitanul, dar... te rog, nu in prima zi.

-- Nu, Ron. Vino.

Cei doi au iesit din camera si s-au indreptat spre scarile care duceau spre Dormitoarele Fetelor.

Harry isi incalca matura.

-- Harry, ce-ai de gand sa faci?

-- Taci, Ron, daca vrei sa nu trezesti tot Turnul Gryffindorilor.

Harry zbura pana la usa dormitorului lui Hermione, pentru ca nu putea sa urce pe scari. Intra pe usa incet, si se indrepta spre patul Hermionei.

-- Hermione, trezeste-te.

-- Harry? Cum ai ajuns aici? Ce faci aici?

-- Shhh... nu vreau sa le trezesti si pe celelalte fete. Vino.

Hermione cobori pe scari si Harry zbura pana jos. La capatul scarilor Ron era pe jumătate adormit.

-- Haideti pe fotoliile din fata focului, trebuie sa va zic ceva foarte important.

-- Okay, Harry, zisera prietenii lui, asezandu-se pe o canapea, unul langa altul. Harry se aseza pe un fotoliu.

-- Anul trecut, dupa moartea lui... dupa lupta cu Voldemort, Dumbledore mi-a explicat de ce Voldemort a vrut tot timpul asta sa ma omoare, a zis Harry cu mare greutate. Mai tineti minte globulețul acela de sticla, la care Devoratorii se refereau drept o Profetie?

-- Da, zisera Ron si Hermione in cor. Harry facu o pauza si apoi zise:

-- Profetia aceea se referea la mine si la Voldemort... si zicea... zicea ca un copil care se va naste in anul acela la sfarsitul lunii Iulie va putea sa-l omoare pe el... deci eu trebuie sa-l omor... sau el pe mine, a terminat Harry zicand fiecare cuvânt cu mai mare dificultate.

-- Poftim? intreba Hermione.

-- Harry tu vorbești serios? adauga Ron.

-- Credeti ca daca nu ar fi adevarat v-as mai spune? intreba Harry rastit.

-- Harry, de asta vrea sa te omoare Voldemort? Ca altfel tu il omori pe el?

-- Nu sunt sigur.

-- Cum adica?

-- Voldemort nu stie ce zice Profetia, decat pe jumătate. Si va face orice ca sa afle ce zice, deci am sa va rog sa... sa dati impresia ca nu stiti nimic.

Harry ar fi vrut sa le spuna sa nu-i zica nimic lui Voldemort in caz ca erau capturati, insa nu putea sa-i panicheze.

-- Deci esti *singura* persoana care poate sa-l omoare, si el e singura persoana care poate sa te omoare? intreba Ron.

-- Da, el e singura persoana care ma poate omori, insa nu stiu daca sunt singura persoana care il poate omori. Profetia zicea ca un copil care se va naste la sfarsitul lunii Iulie a anului acela il va putea omori... si eu nu sunt singurul care s-a nascut atunci... mai e o persoana... Neville

Longbottom.

Ron și Hermione ramasesera fără cuvinte.

-- Insa... continua Harry. Voldemort m-a marcat pe mine drept egalul sau... m-a ales pe mine ca să-l omor... nu pe Neville.

-- Cum? De ce? Neville e mai puțin puternic decât tine, sesiza Ron.

-- Neville este sange-pur, iar Voldemort e jumătate-jumătate... m-a ales pe mine pentru că și eu am sângele jumătate-jumătate... m-a ales ca egalul lui, pentru că sunt *egalul* lui...

Soarele răsări și elevii au început să coboare din dormitoarele lor. Harry observa asta și le zise:

-- Nu v-am zis asta anul trecut... știți voi de ce... și mai am o ultimă rugămintă: orice s-ar întâmpla, în orice pericol m-aș afla, nu veniți după mine... nu va voi pierde...

Lui Hermione îi căzuse o lacrimă pe obraz. Ron avu o privire de parcă ar fi murit cineva.

-- Buna dimineață, zise Seamus Finnigan care tocmai ieșise din dormitor împreună cu Dean Thomas. Iar începem școala. Bat la pariu că prima zi de școală va fi o pacoste.

Dar nu a fost. Au avut două ore de Transfigurare, una de Farmece, una de Ierbologie, și două de Istoria Magiei. Bineînțeles, profesorii nu au ezitat să-i felicite pentru rezultatele neașteptate la NOV-uri. În afara de aceasta ei le-au prezentat materialele pe care le vor studia în anul acela. Nici măcar nu le dăduseră teme.

La micul dejun al zilei de-a doua Harry s-a uitat în orar și a observat că o să înceapă cu două ore de Potiuni, apoi două de Aparare Contra Magiei Negre.

-- Stăți puțin, voi ați fost la Ceremonia de Sortare, i-a zis Harry lui Ron și Hermione. Cine e noul profesor de Aparare Contra Magiei Negre?

-- Un barbat... hmm... am uitat cum îl cheamă, are un nume foarte ciudat și greu de ținut minte, i-a zis Ron.

-- Denholm Alcott îl cheamă. Se pare că a fost un prieten foarte bun cu Dumbledore. E din Suedia.

-- De unde știi asta? o întreba Ron.

-- Ron, spre deosebire de voi doi, eu mai și citesc cărți.

-- Pierdere de timp... bolborosi Ron mancându-și clătitele.

-- Potter. Am auzit că ti-a murit iubita, zise Draco Malfoy cu obisnuitul său zambet malefic. El, Crabbe, Goyle, Zabini și Nott veniseră la masa Gryffindorilor. Bat la pariu că încă mai plângi de pe urma ei, adăugase el râzând cu camarazii lui.

-- Mai bine îl lasăm pe Dementorul ăla să te omoare, Malfoy, zise Harry cu o ură incredibilă. ceilalți Slytherini se uită la el cu o expresie întrebătoare. Observând asta, Harry decise să-l facă puțin de ras pe renumitul Malfoy. Nu le-ai zis, Malfoy? Nu le-ai zis că eu te-am salvat? Ca eu sunt **eroul** tău?

-- Potter, înghite-ți limba sau am să te fac eu să ti-o înghiti!

-- Ce se întâmplă aici? întreba Snape care tocmai venise.

-- Potter mă amenință, zise Malfoy văzând o oportunitate de răzbunare. Îmi zicea că va pune blestemul Avada Kedavra pe mine când nu o să fie înconjurat de atata lume, a zis Draco.

-- Doamnă profesor, nu este adevărat! Nu i-am zis așa ceva, a zis Harry revoltat.

-- Si ce dovada ai, domnule Potter?

-- Dar el ce dovada are? intreba Harry. Nu este nici o diferenta!

-- Ba este, domnule Potter. In el am incredere, in tine nu, zise Snape zambind din coltzul gurii.

-- Deci aveti mai multa incredere in copilul unui Devorator, decat in mine? intreba Harry destul de tare incat sa-l auda toata sala. Nu ca ar fi fost necesar, caci elevii erau deja concentratzi asupra certei dintre cel mai faimos Gryffindor si cel mai faimos Slytherin. Snape adoptase o privire amenintatoare si periculoasa.

-- Domnule profesor Snape, este vreo problema? intrebase McGonagall care venise la masa Gryffindorilor. I-as ruga pe elevii din casa dumneavoastra sa se intoarca la masa lor.

Snape si gasca lui Draco se conformara, insa nu fara sa arunce priviri pline de ura Gryffindorilor.

-- Domnule Potter, ii zise profesoara McGonagall, domnul Director vrea sa te duci la biroul lui in seara asta dupa cina. Dupa cuvintele astea a plecat lasandu-l pe Harry in nedumirea a ce ar putea vrea Dumbledore de la el.

Orele acelea de Potiuni fusesera infernale. Snape se purta teribil, mai ales cu Harry. Acele doua ore i se parusera ca o zi intrega.

-- Ce profesor oribil este Snape! Nici nu m-a felicitat pentru ca am luat Remarcabil la materia lui... Insa pe Slytherini i-a felicitat!

-- Hermione, cui ii pasa? a intrebat Ron. Nu ai vazut ca se purta foarte rau cu Harry?

-- Nu stiu de ce are asa mare incredere Dumbledore in Snape. E un Devorator nenorocit! a zis Harry furios ca Snape a luat 5 puncte de la Gryffindor pentru ca shoptea cu Ron in timpul clasei. Trioul ajunse la clasa lor de Aparare Contra Magiei Negre, care nu se deosebea prea tare de cum era anul trecut. La catedra era un barbat destul de batran, scund, cu ochii, parul, barba si mustata neagra.

-- Bine ati venit, elevi, la prima voastra ora de Aparare Contra Magiei Negre, a zis el cu un glas deosebit de vioi, care nu i se potrivea infatisarii sale de om obosit din cauza greutatilor vietii. Anul acesta va fi un an foarte palpitant. O simt in aer!

-- Se pare ca avem un profesor foarte zambaret si bine-dispus anul asta, ii zise Ron, bucuros ca nu mai este broasca Umbridge profesoara lor.

-- Vreau sa va felicit pentru rezultatele deosebit de bune la NOV-uri la aceasta materie, zise Alcott bucuros. Felicitari in special domnului Potter care a luat nota maxima. Aplaudati-l! a terminat el. Toata clasa a inceput sa-l aplaude pe Harry.

-- Multumesc, domnule profesor, zise Harry zambind cu adevarat dupa foarte mult timp.

Ora aceea fusese foarte placuta, si era exact ce le trebuia dupa orele de Potiuni cu Snape. Acum orele acelea pareau zile intregi in urma lor. Si voiosia de la orele de Aparare Contra Magiei Negre ii tinusera toata ziua.

La cina, Harry isi aminti ca Dumbledore il astepta in biroul lui. Si-a luat la revedere de la prieteni si s-a indreptat spre statuia care ascundea biroul. Cand a ajuns acolo si-a dat seama ca nu stie parola.

-- Buna seara, domnule Potter, se auzi un glas amenintator si rece din spatele lui. Era Snape. Harry se sperie de moarte cand ii auzi vocea.

-- Buna seara, domnule profesor. Daca nu va separati, imi puteti zice si mie parola de la biroul domnului director, deoarece am o intrevvedere cu el, zise Harry cu glas apasat.

-- Se pare ca nu esti singurul. Inghetata de fistic.

Se pare ca parola era „Inghetata de fistic”, caci statua ii lasa sa urce scarile catre biroul domnului Director. Cand ajunsesera acolo Dumbledore ii primisera calduros, cu vocea lui care ar putea alina orice durere. Harry ura vocea aceea.

-- Ah, buna seara. Harry, Severus, va rog sa luati loc.

Dupa ce cei doi se asezara Dumbledore vorbi din nou:

-- Nu prea am mult timp la dispozitie, am sa trec direct la subiect. Datorita faptului ca am fost numit Ministru al Magiei am foarte multa treaba, deci Harry, va trebui sa continui lectiile de Occlumantie cu domnul profesor Snape, zise Dumbledore lasand o urma de compasiune pe fatza lui.

-- CE? isi perdu firea Harry. Din nou? Mi-ati zis ca nu va trebui sa mai fac alte lectii de blocare a mintii cu... el.

-- Domnule Director, adauga Snape care paru foarte surprins de asemenea, v-as sfatui sa va mai ganditi.

-- Harry, stii ca daca as putea ti-as preda eu Occlumantie. Insa nu pot! Si Severus, deja m-am gandit mult la variantele pe care le am si crede-ma, nu sunt multe.

-- Deci ma veti incredinta acestui Devorator?

-- Harry, nu... incerca sa zica Dumbledore, insa Harry o lua inaintea lui.

-- NU CE? Vreti sa ziceti ca nu e un Devorator?

-- Harry... incerca sa vorbeasca pentru a doua oara Dumbledore.

-- DE CE AVETI INCREDERE IN EL? NU! NU VA ESTE FIDEL!

Dumbledore parea putzin surprins, si dupa o tacere lunga zise cu un glas deosebit de incet:

-- Severus, te rog sa ne lasi singuri pentru un moment, zise batranul grav, facand sa sune mai mult ca un ordin decat o rugaminte.

Snape iese din camera revoltat. Lui Harry nu ii pasa.

-- De ce aveti incredere in Snape? intreba Harry printr-un glas care ar fi vrut sa fie calm.

-- Harry... cred ca este timpul sa stii... macar o parte din viatza profesorului tau de Potziuni. Ceva foarte grav s-a intamplat in viata domnului profesor Snape care l-a facut sa intre in randurile Devoratorilor. Cand tu nu aveai mai mult de o luna Severus a aflat ca Voldemort stia de Profetie si avea sa-ti omoare familia... si pe tine. Atunci profesorul tau a venit la mine, castigandu-mi increderea, si de asemenea, castigandu-si o sarcina, Dumbledore zisese toate acestea cu un glas pe care Harry abia il putea auzi. Facu o pauza, apoi continua. Am incredere in Snape din cauza intoarcerii lui oneste de partea noastra...

-- Asta nu conteaza! Snape s-a nascut malefic!

-- Nu cred ca cineva se poate naste malefic, Harry, si dupa cum ar trebui sa stii pana acum, exista si bunatate in sufletul lui Severus Snape... insa nu i s-a dat sansa sa se arate.

Lui Harry ii aparua in minte lectia de Occlumantie in care a patruns intr-un fel sau altul in mintea lui

Snape si isi aminti... un barbat care tipa la o femeie in lacrimi, iar un copil care semana destul de bine cu Snape plangea intr-un colt al camerei. Deodata Dumbledore dadu glas gandurilor lui Harry:

-- Domnul profesor Snape a avut o copilarie foarte nefericita... De aceea crede ca acum poate compensa momentele neplacute pe care le-a avut in viata, purtandu-se urat cu elevii. Trebuie sa-l intelegi, Harry.

-- Nu cred ca se compara copilaria lui cu a mea.

-- Asta nu ai de unde sa stii, Harry.

-- Ba da! Ba DA! tipa Harry.

-- Baiete, linisteste-te! ii striga Phineas Nigellus din tabloul lui.

Harry exploda de furie si se pierdu cu firea.

-- INCENDIO! rosti Harry si dadu foc panzei tabloului.

Dumbledore pe jumatate luat prin surprindere, pe jumatate revoltat tzipa la Harry:

-- HARRY, CE E CU COMPORTAMENTUL ACESTA?

Harry ramase ca trazit. Nu l-a mai auzit pe Dumbledore tipand asa la el inainte. Deodata se simti foarte vinovat, si vroia sa-si ceara iertare, insa cuvintele nu ii ieseau pe gura. Dumbledore parea ca vroia si el sa-si ceara scuze, insa nu zise nimic.

-- Cred ca ar fi mai bine sa te intorci in Camera de Zi, zise Dumbledore mai incet ca niciodata.

-- Da, ar fi mai bine, zise Harry fiind foarte rusinat si uitandu-se in pamant.

Harry intra in camera de zi si ii vazu pe Hermione si Ron stand foarte aproape unul de celalat.

Nimeni nu parea sa le dea atentie, iar amandoi aveau cartile pe brate, insa se vedea ca nu invatau.

Erau destul de rosii. Se uitau unul in ochii celuilalt cu priviri foarte rusinate, dar in acelasi timp pline de... de dragoste. Harry decise sa-i lase in pace atunci. Nu a vrut sa le strice singuratatea din seara aceea, si a plecat spre dormitorul baietilor.

In noaptea aceea Harry il visa doar pe Dumbledore tipand la el, insa nu reusea sa desluseasca cuvintele.
